

Con quạ đen

» Tác giả: **Nguyễn Trung Dũng**

Khu đất ở góc đường số 4 và Santa Clara, trước đây khi thành phố chưa có lệnh giải tỏa, nơi đó, người ta thấy một cột đồ xăng, trạm sửa chữa xe hơi, cửa hàng tạp hóa bán những món đồ với giá rẻ, nhà hàng có bảng hiệu Taco Bell là quán ăn cho khách người Mỹ.

Từ khi cột đồ xăng được lệnh đóng cửa, trạm sửa chữa xe hơi được lệnh dẹp, cửa hàng bán tạp hóa không còn thấy bán, nhà hàng Taco Bell tự động hạ bảng hiệu, thì sau đó, những cái máy cào đã đến cào những mái ngói nhà, những cái máy ủi đã đến ủi những bức tường, để rồi đám xà bần được họ xúc lên đổ vào những cái thùng sau của những chiếc xe vận tải chở đi, thì đất ở khu đó lúc bấy giờ đã trở thành bình địa.

Chẳng bao lâu sau, nhà thầu xây cất cho nhân viên đến làm việc, cho xe tải chuyên vận vật liệu đến địa điểm để khởi công, thì đất được đào sâu, cọc ciment cốt sắt được dần đóng xuống, qua thời gian đào móng, đổ nền, dựng tường, lợp mái, một tòa cao ốc đã được thành hình. Bên cạnh tòa cao ốc còn có một ngôi nhà mái vòm. Ngôi nhà nom như một quả cầu tròn. Mặt tiền ngôi nhà mái vòm hình quả cầu đó là mấy cây cột để treo những lá cờ. Thêm đá thoai thoải xây theo lối bậc thang, là nơi nước từ một cái máy áp suất đặt ngầm dưới đất đầy nước phun lên, rồi nước từ trên phía cao chảy dài xuống phía dưới thấp, nom như một ghềnh thác đổ, ở nơi một con suối trong rừng. Nước cũng còn được máy ép đẩy lên trong lòng ống của một hàng ống dựng, rồi phụt mạnh ra từ những cái lỗ đã được khoét, bấy giờ, nước phun ra chỉ là những hạt bụi nhỏ li ti, những làn hơi theo nhau bay đi trên không nom như sương mù vào những ngày mùa đông giá lạnh.

Vào một buổi sáng ngày hôm đó, có một ông già ngồi trên một chiếc xe lăn có gắn máy. Xe từ từ chạy đến vỉa hè đường bên này, bên kia là mặt tiền của ngôi nhà có mái vòm hình quả cầu, ông cụ bồng cho xe ngừng lại. Cũng đúng vào lúc bấy giờ, có một người đàn ông đứng chờ đèn xanh cho khách bộ hành qua đường, đưa mắt nhìn ông ta, ông cụ vừa dơ tay ra chỉ về phía cái tòa nhà cao ốc và cái nhà có mái vòm, vừa lên tiếng hỏi:

“Xin lỗi ông, cái tòa nhà này dùng làm công sở gì mà lớn và đẹp quá vậy”.

Người đàn ông chẳng cần mất công suy nghĩ đã đáp:

“Cụ không biết à. Nó là cái City Hall đấy”.

“City Hall. City Hall có phải là Tòa Thị Chính mình gọi đấy có đúng thế không”.

“Vâng. Thưa cụ. Đúng. City Hall là tiếng Mỹ. Tòa Thị Chính là tiếng Việt của mình”.

“Vậy ra đây là cái City Hall, là Tòa Thị Chính. Nhưng mà ... “.

Câu nói không được ông cụ nói hết nên chỉ mới “nhưng mà”, ông cụ đã ngưng. Đây là bởi mắt ông cụ đang đảo quanh để nhìn tứ bề bốn phía chung quanh tòa nhà, như muốn để quan sát cho thật kỹ cảnh vật, rồi khi đã quan sát thật kỹ cảnh vật rồi, ông cụ mới lắc đầu đoạn bảo:

“Nhưng mà ... tôi thấy, cái City Hall mới xây cất này nom bề ngoài thật đồ sộ hoành tráng đúng thế, vậy mà ông thấy tôi nói “nhưng” chẳng qua lý do là như thế này. Cái con đường số 5 ông hãy thử nhìn, ờ, cái con đường đó, cái đuôi hướng về ngã phía đằng kia, nó vô hại, còn cái đầu nó hướng về đằng này, nó sẽ gây ra cái tai ách vô lường cho người chủ ở ngôi nhà, khó mà biết được. Cứ nhìn cái đầu đường dựng ở cái ngã ba, từ con đường số 5 chạm đến cái ngã ba đường Santa Clara, ông dễ dàng nhận ra nó là một cây gậy, đầu gậy nhắm đúng cái cửa chính của ngôi nhà vòm mà thúc thẳng tới, có khác gì một khẩu đại bác nòng súng mũi chĩa về phía trước hay sao. Còn hai bên góc đường, người ta dựng lên hai cái bệ nom như hai nắm mồi, với màu sắc sơn phết lòe loẹt, hình thù thì quái gở, thì nó đúng là hai cái bánh xe của cỗ pháo hạ nòng bắn trực xạ.

Ở Sài Gòn, chắc ông còn nhớ bức tượng người lính Thủy Quân Lục Chiến cầm súng, mũi súng chĩa thẳng vào Tòa Nhà Quốc Hội đấy chứ. Cây súng cầm ở tay của người lính đứng đưa thẳng nòng nhắm vào ngôi nhà, mà tòa nhà đó lại là nơi họp của các dân biểu, nghị sĩ, là những người được bầu vào chức vụ để đại diện cho dân, như thế là điều bất lợi. Cũng như cái Tòa Thị Chính này, nơi làm việc của những người đại diện cho cư dân thành phố, địa điểm nó nằm ở cái thế đất có con đường ngã ba, tôi e rằng điều thuận thiên, thuận địa, thuận lòng người ắt có điều không hợp. Nói như thế không có nghĩa người ở thì không ở được. Nhưng ở cũng có cái khó khi những người ở mà đúng ra là những người làm việc trong tòa nhà, nếu là những kẻ bất xứng, thiếu đức độ, thiếu nhân hậu, lợi dụng quyền thế để thủ lợi, thì muốn ở cũng chỉ là đoản hạn. Còn như nếu đây là những bậc hiền

nhân quân tử, những vị tài ba lỗi lạc, biết lấy dân làm gốc, biết lấy chữ tín làm đầu, biết lấy nhân từ đạo nghĩa làm trọng, thì tai ương biến cố có đến rồi cũng sẽ hóa giải qua đi, như sương tan khi có ánh nắng của mặt trời chiếu rọi. Đây là âm dương thuận hòa, lòng người hợp với ý trời, thì mọi chuyện sẽ tốt lành êm ấm trong ngoài hết thảy. Còn không, trên dưới bất cập, trong ngoài bất mãn, việc nước việc dân sẽ rối bời như mớ bòng bong, ắt khó mà gỡ rối. Nay, cái Tòa Thị Chính này đem so thể đất và địa điểm với tòa nhà Quốc Hội ở thành phố Sài Gòn của mình thuở trước, nó có khác gì đâu. Cái tòa nhà đó chắc ông còn nhớ, nó nằm ở ngã ba của con đường Tự Do và đường Lê Lợi, mà đầu đường ở đoạn chót lại đâm thẳng vào mặt tiền của ngôi nhà, cuối đường dựng cái bùng binh trước mặt chợ Bến Thành. Cái bùng binh đó là tụ điểm của những con đường đổ về như Lê Lai, như Trần Hưng Đạo và một vài con lộ khác, thế thì có khác gì những con sông lớn sông nhỏ dẫn nước kéo về khúc cuối rồi hợp sức đánh vào thềm đất là tòa nhà Quốc Hội như thế có đúng không. Cái thời đó, ông thấy nơi mà dân biểu và nghị sĩ là những người đại diện cho dân đến họp, kẻ vì dân mà giúp dân giúp nước thì ít, kẻ phản bội tiếp tay với Cộng sản để phá hoại thì nhiều, xem thế đủ biết các cụ có quá nhiều kinh nghiệm thường nói “ở có nơi, chôn có chỗ” vẫn có phần nào đúng đấy ông ạ. Vẫn chuyện bàn đến việc xây nhà dựng cửa, từ xưa đến nay, các cụ thường tối kỵ nhà đi thuê, mua hay xây, mà mặt tiền lại có con đường đâm ngay trúng mặt. Ở thì khó vì có lắm chuyện tai ương. Sống thì làm ăn hưng ít bại nhiều. Thế cho nên phải biết mà tránh. Cái thể đất của tòa nhà này nằm trước một cái ngã ba, mà quỹ thường từ ngã ba đường tụ tập rồi kéo về quấy phá. Cũng bởi hồn ma bóng quế không có nơi nương tựa, đêm tối thì đi vất vưởng, rạng sáng lúc mặt trời mọc thì ghé vào ngôi nhà vòm mà tá túc.

Còn nói về những người cư ngụ trong ngôi nhà, họ là công chức, công nhân, nghị viên, thì cái ghé đại diện cho cư dân của thành phố mà họ muốn ngôi, ngoại trừ những vị có lòng với dân với nước ra, còn kẻ tiểu nhân thường nhắm chỗ quyền cao chức trọng để nhằm mục đích kiếm danh đoạt lợi, nhìn xuống cư dân như chỗ không người, nhắm mắt bịt tai không thèm nhìn ai nghe ai nói. Tôi nghĩ sao bảo vậy, tôi biết ông làm sao hiểu và tin được. Nhưng những lời đó phát ra từ thần linh nhập vào tôi mà khải thị, kiến thức về khoa địa lý tôi học được từ thuở thiếu thời, thấy sao đoán vậy. Vâng. Thấy sao đoán vậy thôi thưa ông.

Đúng lúc ông cụ vừa ngưng nói, ở đâu đó bỗng có một con quạ đen bay đến. Bay đến thì tìm chỗ đậu. Nó sà xuống đậu ở thành lan can trên một tầng lầu của tòa nhà cao ốc. Đứng, với cái đuôi nhấp nhôm, với cái đầu gật gù, với cái mỏ quắc ra, nó kêu lên ba tiếng quạ quạ quạ.

Đưa ngón tay trỏ, ông cụ chỉ lên chỗ con quạ đậu rồi bảo rằng:

“Con quạ này không phải là con quạ thường. Nó là con quạ Ma đẩy ông ạ. Ông nhìn thì chẳng nhìn thấy gì, chứ mắt tôi, tôi nhìn nó chính là bóng dáng hiện thân của một con người. Hình bóng nó mờ mờ ảo ảo, chẳng khác gì một con bướm đêm, lúc ẩn lúc hiện bay trong bóng tối. Đó là hồn ma bóng quỷ hiện về, để muốn tìm nhập xác người sống”.

Nghe ông cụ nói, người đàn ông chỉ đứng khoanh tay lặng thinh, xem ra không mấy quan tâm đến những gì ông cụ đang mải miết say sưa kể. Rồi câu chuyện giữa hai người đã đến lúc phải chấm dứt, thì, xuôi theo vỉa hè phố để về đường số 4, ông cụ điều khiển cái xe lăn có gắn máy cho xe lăn đi, còn người đàn ông, ngược về ngã đường Santa Clara, ông cầm cúi thả bước.

Ngày và đêm vẫn bình thản lặng lẽ qua. Từ thứ hai đến thứ sáu, sinh hoạt ở cái City Hall vẫn chỉ là cảnh người đi ra kẻ đi vào cái cơ sở của chính phủ khi họ có việc cần phải lui tới để giải quyết giấy tờ. Còn nhân viên làm việc ở cái City Hall, xe của họ chạy thẳng xuống “parking” dưới hầm, rồi dùng thang máy đi lên các tầng lầu trong cao ốc. Số lượng người đến và người đi đó không đông, chỉ trừ ra khi có những buổi họp được tổ chức ở trong phòng họp nơi khu nhà vòm hay khu đại sảnh, khách có mặt mới tấp nập kéo đến đông đảo.

Năm nay thời tiết ai cũng nhận thấy là bất thường. Hình như trước khi mùa Đông dứt điểm để bàn giao lại cho mùa Xuân, thì những cơn mưa đã vội vã kéo về thành phố hơi nhiều so với mọi năm. Bởi ảnh hưởng do áp suất của nhiệt độ đột ngột thay đổi, có những ngày bầu trời u ám ảm đạm bởi những đám mây bao phủ. Đã có mây đen tạt phải có nước để đổ nước xuống thành mưa. Suốt cả tháng, có ba cơn bão lớn đã kéo tới. Đỉnh một vài ngọn núi cao bao quanh thành phố thung lũng, tuyết với màu trắng như vôi bột đã thấy phủ. Đây chính là nguyên nhân gây ra cái lạnh khác thường so với mọi năm, mà năm nay, nhiệt độ đã xuống quá thấp. Hình như chỉ cần đợi những cơn gió lớn thổi về, gió vượt qua đỉnh núi có bám tuyết đã đóng thành băng, thì cái lạnh ngay lập tức vội vã theo gió đi xuống phố thị, rồi như một làn hơi nhanh chóng tản ra, lan đi khắp cùng mọi chỗ.

Mưa, gió, bão, chuyện đó là chuyện thay đổi bất thường của thời tiết. Người ta muốn hay không muốn cũng chẳng có cách nào chuyển đổi theo ý của mình được. Vậy thì đành phải chấp nhận và coi như là chuyện của ông Trời. Còn cái chuyện có liên quan đến người dân bị tước đoạt và chà đạp lên quyền dân chủ, khó có ai có thể ngồi khoanh tay nhắm mắt để làm ngơ mà bỏ cho qua được. Chuyện đó là chuyện gì. Chuyện là như thế này.

Dự án chương trình phát triển đô thị, mở mang thương xá để đẩy mạnh kinh tế lên cao của thành phố, thực hiện việc làm đó, chính phủ đã khởi công cho xây cất nhiều tòa nhà cao tầng, đã mở ra nhiều khu thương mại có tầm vóc quốc tế, đã làm rộng nhiều con đường phố cho kang trang sạch sẽ, đây là tiến trình đưa đô thị của tiểu bang hiện đại hóa theo đúng với kế hoạch đã được đề ra.

Nằm trong dự án tái thiết và phát triển đó, một khu thương mại do tiền đầu tư của một số doanh nhân tư bản bỏ ra, để xây cất một nơi đại siêu thị kang trang và hoành tráng trong tương lai. Khu siêu thị có tầm vóc quốc tế đó, nó sẽ tọa lạc ở đường Story, nằm giữa một bên là khu Century Mall, bên kia là Wal Mart. Những ngôi nhà cũ nằm trên mảnh đất này trước đây, nay đã bị phá. Đất đã được san bằng. Người lái xe chạy qua lại trên con đường đó, ai ai cũng thấy công trình xây dựng đang được tiến hành. Nền đã được đổ ciment. Đường ống dẫn nước đã được chôn lấp đúng nơi đúng chỗ theo qui định. Nếu lấy chiều dài khu phố có đông cửa hàng mà phần lớn cửa hàng là của người Việt Nam, nó dài chừng 1 dặm tính từ xa lộ 101 chạy đến cuối đường Senter Rd.

Người ta sinh ra con, đứa con phải có một cái tên gọi. Chủ một quán ăn, mở quán ra cũng phải có một cái bảng hiệu với tên quán của mình. Khu thương xá lớn như khu thương xá được dự trù xây cất, chẳng lẽ khu thương xá đó lại không có một cái tên để gọi hay sao. Vậy thì cái tên đó dự định đặt là tên gì. Đại đa số người dân đều muốn nó mang danh xưng là Little Sài Gòn. Little Sài Gòn chẳng qua là để nhớ lại thành phố Sài Gòn xa xưa nay đã mất. Mà muốn được đặt cái tên đó, nó phải thông qua các nghị viên trong Hội Đồng của thành phố. Và Hội Đồng Thành Phố đã ra thông báo họp dân. Sau nhiều lần họp chỉ là những buổi trưng cầu dân ý chiếu lệ, họp xong rồi chuyện đâu cũng vào đó. Nó đúng nghĩa là những buổi họp nằm trong ý định thăm dò cho ra vẻ dân chủ, hơn là người ta thực tình lắng nghe ý kiến của người dân đưa ra. Và như thế, giữa nghị viên có chức có quyền của quận hạt với những người đến tham dự cuộc họp, nó đã trở nên câu chuyện đầy drama rồi cuối cùng cũng chẳng đi tới đâu. Với kẻ có quyền có chức ngồi ở cái ghế nghị viên, câu trước câu sau lúc thì nói thế này, khi thì nói thế khác, hỏi chỉ là để hỏi ý kiến người khác, còn mình, mình đã có quyết định sẵn trước cả rồi. Gió không đem lời nói bay đi, nên lời nói của người phát biểu qua nhiều buổi họp đã được ký giả nhà báo dùng máy ghi âm ghi, rồi ký giả nhà báo chép lại nguyên văn đem đăng trên báo, đã quá rõ ràng và cụ thể như thế thì làm sao mà phủ nhận được.

“Bây giờ, nếu ngay như tất cả quý vị, chúng ta hãy nói một trăm phần trăm tất cả quý vị kể cả chính tôi thích cái tên Little Sài Gòn, đúng không. Nhưng vì chúng ta không ở đó, chúng ta ở xa cách 3 hay 4 dặm, ý kiến của chúng

ta sẽ không tạo nên một sự khác biệt bao nhiêu”.

Đó mới chỉ là lời giáo đầu cho biết của cô nghị viên, họp thì cứ họp, còn chuyện bầu bán chẳng liên quan gì đến những người tham dự đã có mặt ở trong phòng họp. Để rồi cô nói tiếp:

“Khi chúng ta đề nghị một khu thương mại tại đây, trong thành phố San Jose, chúng ta có một tiến trình chúng ta phải đi qua những người đang làm thương mại trên đường Story Road ngay giờ phút này, các kẻ buôn bán, và những cư dân sống trong vòng một ngàn bộ từ vùng này, ý kiến của họ sẽ có ảnh hưởng lớn nhất đối với tên sẽ là thế nào”.

“Tôi muốn thành thật với quý vị để quý vị khỏi ngạc nhiên khi thấy tiến trình sẽ xảy ra như thế nào, và kết quả sẽ ra sao. Do đó, trong 2 tháng tới, công việc chúng tôi sẽ thực hiện là chúng tôi sẽ tham khảo ý kiến trong vùng một lần nữa, chuyển ra các tên đã được đề nghị hôm nay, và trong các tuần lễ sắp tới, chúng tôi sẽ thu thập ý kiến của các cơ sở thương mại trên đường Story để biết là những tên gì”.

Những cuộc họp ngoài lề như thế chỉ là những cuộc họp nhắm mục đích thăm dò với mưu đồ đã có sẵn, và để nhằm thực hiện cho một tính toán có chủ tâm và quyết định tối hậu sau này. Thế cho nên, người phát biểu đã đóng vai người tài xế lái xe đưa du khách đi thăm danh lam thắng cảnh, thay vì lộ trình đường đi sẽ phải là địa điểm ở một nơi đã định, thì xe chỉ chạy lòng vòng hết nơi này đến nơi khác, rồi cuối cùng lại trở về cái bến xe là trạm khởi hành.

Chuyện tưởng chỉ có thể rồi sẽ đi vào quên lãng. Nhưng không. Nó chính là một cục than đỏ âm ỉ cháy trong lò. Cục than đó, khi đã đỏ tới lúc có lửa, thì nó không còn âm ỉ nữa mà bắt buộc phải bùng lên, cháy với ánh sáng của những bó đuốc đồng loạt vỡ ra trong đêm.

Mùa Đông, ngày vẫn chỉ là những đám mây đen xám xịt nom như tấm vải bạt lớn căng rộng trên bầu trời. Những đám mây đen như thế có lúc nước không đổ xuống làm ra mưa, nhưng cũng có lúc cái bong mây chứa đã quá nặng, thì cái bong mây như cái bạt chứa nước bị rách, nước từ chỗ rách mà rơi xuống phía dưới không gian, lúc mau hạt là mưa rào, lúc mỏng hạt và thưa là mưa phùn.

Buổi chiều vào giờ công sở nghỉ và cửa các văn phòng đã đóng, ở cái City Hall của thành phố thường vắng bóng nhân viên. Nhưng khác hẳn với mọi ngày, bữa nay, trời đã ngả màu sang bóng tối, ở cái City Hall đó, bên trong

vẫn còn thấy vô số người. Bữa nay họ làm gì vậy. Họ sẽ có một cuộc họp để lấy ý kiến của cư dân, và để biểu quyết danh xưng cho một khu thương xá đang được khởi công xây cất.

Đây chính là lý do vì sao vào giờ này, khi bóng tối đã nhập nhoạng ở khắp các ngã đường, xe cộ đậu ở bãi đông, người tập nập đổ về khu vực tòa nhà Thị Chính. Như nước ở nhiều dòng sông nhập lại, già trẻ, lớn bé, đàn ông, đàn bà, ai ai cũng vội vã tới tham dự buổi họp.

Phòng họp chính khá rộng nhưng số ghế chỉ vừa đủ cho 300 người. Vì thế những người đến sau, họ phải đứng ở bên ngoài hành lang hay trong nhà lồng.

Đúng 6 giờ 30 là giờ phiên họp bắt đầu. Nhìn từ cao theo đường dốc thoải thoải xuống phía dưới, là những hàng ghế xếp theo bậc thang dành cho những người dân tới tham dự, thì ở đằng sau cái bàn hình cong như cái lưỡi liềm, là thành phần chủ tọa đoàn của buổi họp. Thành phần đó gồm những vị nghị viên trong Hội Đồng Thành Phố và ông Thị Trưởng.

Đầu hói, mặt dài, trán nhăn, người cao nhom, thân thể còm nhom, vào những buổi lễ được Cộng đồng tổ chức, ông thường được mời đến tham dự. Mỗi lần đến như thế, đầu ông đội khăn xếp, người ông mặc áo gấm màu xanh, đứng trên khán đài, bao giờ cũng thế, trước khi nói với đồng bào, ông thường có vài câu đã học thuộc lòng, là “chào ông chào bà”, nom ông dễ thương và dễ mến biết mấy. Đây là thời gian ông chuẩn bị tranh cử vào ghế thị trưởng thành phố, ông cần lá phiếu của cử tri người Mỹ gốc Việt bầu. Vì thế, buổi tối của ngày hôm nay, ngồi trong hội trường của Tòa nhà Thị Chính, ông chẳng còn là người xa lạ đối với những vị khách đã được mời tới dự. Ngoài ông Thị Trưởng ra, còn có mặt các nghị viên, trong số các nghị viên đó, có một người phụ nữ trẻ, tóc để xõa, mặt hình trái xoan, vóc dáng mảnh khảnh, mặc y phục màu đen, là một nghị viên người Mỹ gốc Việt, cũng chẳng xa lạ gì đối với cư dân trong vùng cư ngụ.

Buổi họp chính thức bắt đầu với lời tuyên bố khai mạc của ông Thị Trưởng. Ông cho biết lý do vì sao Hội Đồng Thành Phố đã có buổi họp này và ông cũng nhấn mạnh về chương trình nghị sự để thành phần cư dân đến dự hiểu rõ trọng tâm vấn đề, khi đưa ra ý kiến muốn phát biểu. Phát biểu về việc chọn tên cho khu thương mại đang được xây cất và sẽ hoàn tất trong tương lai.

Suốt thời gian cuộc họp diễn ra, người chọn tên khác không phải là tên Little Sài Gòn chỉ là thiểu số, còn tuyệt đại đa số đều muốn Little Sài Gòn là cái tên đúng với nguyện vọng của họ. Và mỗi lần nghe đến hai chữ Little

Sài Gòn được người phát biểu xướng lên, thì cả hội trường lại dội vang những tiếng “yes”, “yes”. Không những thế, cùng lúc, người ta còn dơ lên cao những tấm bảng giấy cầm ở tay, để hưởng ứng và ủng hộ cho thỉnh nguyện chính đáng của mình, với hi vọng sẽ được hội đồng thành phố đồng ý chấp thuận.

Đến phần phát biểu của nghị viên họ Nguyễn, vẫn một giọng cứng rắn và gay gắt, cô lý luận cho rằng cái tên “Sài Gòn Business District” là cái tên thích hợp nhất. Thích hợp là bởi vì nó biểu lộ sự phát triển kinh tế và thương mại của Cộng Đồng Việt Nam. Nghị viên Nguyễn cũng còn giải thích thêm là: “đây là sự thỏa hiệp dung hòa mọi ý kiến khác biệt tránh đề sự dị biệt làm phân hóa giữa tập thể này với tập thể kia”. Sau lời phát biểu của cô, nhiều người nháy mắt đã đánh giá được câu nói của cô nghị viên, bên trong đã có điều khuất tất không thể nào nhân nhượng và chấp nhận được.

Đã 10 giờ 30 tối, cuộc họp ngừng lại để giải lao. Khi tiếp tục trở lại, phán quyết cuối cùng của Chủ tọa đoàn thông báo quyết định cái tên “Sài Gòn Business District” đã chính thức được chọn, và như thế, một cách trắng trợn chà đạp lên tinh thần biểu quyết của người dân, cái tên Little Sài Gòn mặc dầu đứng đầu trong danh sách, với đại đa số ý kiến yêu cầu của cử tri hiện diện, đã bị 7 nghị viên và ông thị trưởng trong cái chủ tọa đoàn biểu quyết, đã thẳng tay bác bỏ không nhân nhượng. Vào lúc 11 giờ 30 tối, buổi họp đã kết thúc nhưng bên trong căn nhà lồng và hành lang ngoài phòng hội, những người đến dự phiên họp vẫn còn nán ná ở lại, đứng tụ tập bàn tán sôi nổi, ôn hòa bình tĩnh có, giận dữ uất hận có, đã tạo nên một không khí khá căng thẳng và bất bình.

Người ta hỏi nhau: “Đây có phải là việc thực thi dân chủ đích thực không. Nếu đã gọi là dân chủ, cái hội đồng thành phố này không thể hành xử một cách ngang nhiên như vậy được. Thiếu số lại thắng đa số thì còn họp với bàn, biểu với quyết cái gì hả ông Thị Trưởng”. Người khác thì bảo: “Nếu được trực diện đối thoại với cái cô nghị viên này, tôi sẽ hỏi thẳng cô ấy là, cái tên Little Sài Gòn có gì mà làm cô phải dị ứng đến nỗi sợ như thế. Và nếu cô đã tự ý muốn lấy cái tên “Sài Gòn Business District” rồi, thì cô cần gì phải mời gọi chúng tôi đến đây giữa đêm tối mưa gió để ngồi nghe cái ông ấm ớ kia và cả cô nữa cho chúng tôi nói cho đã, rồi cuối cùng cái đình cô đã đóng, cô nhất định không chịu mở ra. Hãy thử đặt cô vào địa vị chủ nhà mời khách đến dự tiệc, bàn ăn đã dọn các món ăn ra, mọi người đã tề tựu đông đủ và ngồi cả xuống ghế rồi, cô đứng lên tuyên bố không ai có quyền đụng đũa khua bát gì cả, vì cô lý luận rằng đây là thức ăn do tiền của cô bỏ ra, thì vâng, nếu giả thử cô ở địa vị của những người khách đó, lúc ra khỏi nhà, cô sẽ nghĩ ra sao”.

Người ta đứng nói chuyện, bàn tán và đặt ra những câu hỏi hỏi nhau qua lại như thế. Cuối cùng, có một ông già bảo: “Phi lý. Phản dân chủ. Dễ gì mình đầu hàng. Chuyện này phải làm ra ngô ra khoai, làm cho sáng tỏ vấn đề cho họ biết dân là gốc chứ không phải dân là thứ để kẻ đại diện cho dân phải gọi dạ bảo vâng như thế này bao giờ được. Phát động biểu tình. Biểu tình đến bao giờ những người ngồi trong cái tòa nhà City Hall thay mặt cho cư dân của thành phố hiểu rằng, họ đã đi ngược với nguyện vọng ý muốn của người dân, họ đã phản bội cử tri bỏ phiếu bầu cho họ, họ đã chà đạp trắng trợn lên nền dân chủ truyền thống của nước Mỹ, và họ đã ...”

Cái ngày Hội Đồng Thành Phố tổ chức phiên họp để lấy ý kiến dân, ngày đó là ngày thứ Ba. Và kể từ đây trở đi, hàng tuần cứ đến ngày thứ Ba, trước tiên đình tòa nhà City Hall, hàng trăm người đại diện cho cư dân người Việt trong thành phố đã rủ nhau xuống đường đi tuần hành để biểu dương khí thế. Bước nổi bước, biển ngữ bằng bìa cứng đủ cỡ cầm ở tay, cờ Mỹ cờ Hoa Kỳ dơ cao phất phất, già, trẻ, lớn, bé, phụ nữ, đàn ông, hết thấy đều đội mưa gạt gió để biểu tình tuần hành trước tiên đình nơi được mệnh danh là tòa nhà đại diện cho cư dân thành phố. Người ta phải đấu tranh cho tới cùng để đòi lại danh dự đã bị tổn thương, để phục hồi quyền dân chủ đã bị thiếu số người tước đoạt và chà đạp, để cảnh báo cho họ biết là họ đã vi phạm theo luật Brown Act, và cuối cùng, để “recall” cô nghị viên họ Nguyễn phải rời bỏ chức vụ.

Buổi sáng của một ngày đầu tuần, công việc như thường nhật, người làm vệ sinh sạch sẽ khu sân mặt tiền của tòa nhà City Hall, mắt ông ta chợt thấy ở góc sân, xác của một con quạ đen nằm xõa cánh đã chết. Cúi xuống, thản nhiên, ông ta lượm con quạ lên, rồi thẳng tay ném nó vào trong cái thùng đựng rác. Trời vẫn đang mưa. Con quạ không lớn vì mưa chỉ là mưa phùn.

NGUYỄN TRUNG DŨNG